

Дамян Дамянов

На гости в неговия дом

Замръкнах в неговия град.
Миньорски град. Кафяв. Задушен.
Град, пълен със кълба от пушек.
И без нито един познат.
Дойде и рече: „Хайде, брат!
Какъв хотел!... То, по земята –
Хотели – много... Но приятел...!“
... А бе човекът непознат...
Пръв път го виждах. Благ и тих.
И как да им откажеш – хора...
И с къщичката на миньора
Хотелския комфорт смених...
... Уют. Перденца. Тишина.
Едно детенце като ангел.
Пред него – нотите на Вагнер.
Един мъж и една жена
С очи, дълбоки като рудник,
Горяха от възхита чудна...
А в розовата светлина
Без глас аз плачех мълчешком.
Но не от песента на Вагнер,
От песента трагично блага
На този тих миньорски дом.
На тези хора – минен здрач.
На тези хора – път нелесен,
Преминал от забоя тесен
До Вагнеровия тих плач.

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8048>]